

Het oude vochtige huisje in de Baanstoep...

In 'n oud en vochtig huisje in de Baanstoep

't Is aal hêël wat jaerties trug dà me vaoder mijn dut waergebeurde verhaoltjie vertelde. 't Mot zôôwat in 't end van de jaere 50 gewist weze. Pao was mè verlof thuis. Hij hà maonde gewaarekt op 'n grôôt kerrewaai in Venezuelao. Dat was 'n putjie wà bij mekaor 'n paor jaer zou dure. Ik gong nog in Dordt naer de HBS en was 'n jaer of 14. Pao vroeg aa mijn of dà 'k wà wis van de stoepe aan de binnekant van d'n dijk. Nou, dà kon 'k hum verzekere, want daer hadde me ommers nog familie weune en daer kwamme me nog wel-is op bezoek as 'r êên jaerig was. In die tijd liepe me de vejaerdaege van omes, tantes, neefies en nichies nog af. Mè zô'n uitgebraaide familiekring azze wij hadde, hà je zôôdoende aallicht iedere maond 'n fêêsie. Mor nou eve waer of dat 't over mò gaon.

Dat ouwe, vochtige stoephuisie in de Baanstoep waer êêrdaegs iemand thuis wier verwacht. Daer leet 'n ouwe 'Welkom thuis' mat bij de voordeur en d'r kook 'n rôôje kopere ketel op de peur. 'n Ouwe vaoder en moeder wachtte daer op heullies zeun die lang gelee is weg gegaon en ze hope dat ie gaauw weer voor de deur zal staon. Immiddels hêël wat jaere trug het hij de ouwchies verlaete. As baggeraer zwaareft ie de wêrld rond. Hij doe z'n waarek vol plichtsbesef en overtuiging. Kom voor z'n rechte op, mor hou op tijd z'n mond!

Z'n ouwers hope, ja ze bidde, dat ie trugkomt, want de weke wiere maonde, maonde jaere. Hêël veul nachte voele ze d'r aage êênzaam en 's nas dan staon ze saompies voor 't raomd. Dien ouwe man is moej en verslete, z'n rug begaf 't deur de jaere heen. 't Ouwe vrouwchie zit stillechies bij 't haerdvuur en ze kijk 'n mietjie glaozig naer de muur. Op 't taofeltjie dà naest heur staot te pronke, staon de foto's van heur jonge die ze zô veschrikkelijk mist.

Heur zeun die ze vol liefde vaerwel kuste toe die weggong en sund die tijd nooit meer thuis was gewist. Wat wou nou 't gevaal? Die knaop was bij m'n vaoder aan boord beland en in 'n praotjie had ie z'n levesverhaol aan hum verteld. Pao hà tege hum gezeed: "Joh, dà kà je tò nie maoke? Die ouwchies vâ jou die gaon d'r kepot aan as ie nog langerder weg blijft." Dat maakte bepaold diepen indruk op hum. D'n êêste de beste keer dat 'r 'n ploegchie mè verlof naer huis gong, was hij ok van de pertij!

Huib Kraaijeveld